

Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea sfântului mare mucenic Dimitrie, izvorătorul de mir

Mi-e dor să fiu pe pământ în petrecere cerească cu oamenii, Mi-e dor mereu. O, ar trebui să se învețe oamenii să stea în așteptarea Stăpânului lor, și cu dor să stea, și să Ne întâlnim la mijlocul căii cu dorul din ei și să pot apoi cu primire din partea lor să stau în petrecere cerească la masă cu ei apoi și să le fiu Stăpân dulce și să le fiu lor Dumnezeu, căci dureros este de pe pământ și până la cer lipsa Domnului de pe pământ, de la masa și petrecerea omului, și fericit este satana de la toți oamenii care petrec fără Mine, fără Tatăl Savaot, fără cei din cer cu ei, fără dor de Noi în ei.

O, popor al cuvântului Meu cel de azi peste om, Îmi alin dorul Meu cel greu dacă te am pe tine cărare a Mea spre oameni. E mare cât Dumnezeu durerea Mea că nu pot să fiu cu cerul pe pământ în petrecere cerească, și Mă doare de la toată petrecerea omului. Eu, Domnul Iisus Hristos, n-am găsit nici acum două mii de ani o bucățică de pământ în care să pot găsi pe cineva cu Dumnezeu în el pentru ca să primească în casa sa taina cea din veac ascunsă până și de îngeri, nașterea Mea din trup de Fecioară, și n-am găsit odihnă și popas nicăieri pentru venirea Mea, n-am găsit primire și uimire pentru cele cerești în cineva pe pământ. Iată, nici azi nu încap în petrecerea celor de pe pământ. M-aș bucura nespus să Mă pot face simțit, să Mă pot face văzut și să las mărturii mari din loc în loc, să pun dragoste de Dumnezeu și dor în inimi, să deschid ochii multora ca să-L vadă pe Domnul, să pot petrece cu ei ca și cu ucenicii Mei acum două mii de ani și să Mă port din loc în loc și să dau multora bucurii și mângâieri și să petrec cu ei mai frumos decât în cer, căci în cer e lacrimă și dor după cei de pe pământ și e știrbită fericirea din pricina dorului după om al Domnului și al sfinților Lui. Mă așteaptă sfinții cu dor plin de fiori să Mă întorc în sfat și în petrecere cu ei după ce Eu cobor la voi și Mă las cuvânt pe masă la voi, și Mă așteaptă sfinții, fiilor, ca pe Împăratul tuturor și Mă primesc așa, căci sunt înconjurat de oștiri cerești în toată vremea ca un Împărat Care are slujire mare lângă El.

O, așa cobor la voi, înconjurat de oștiri cerești, măi fiilor. Să audă aceasta cei ce Mă iau de la voi cu coborârea Mea la voi și cu dulcele ei cuvânt, cu care pe toți i-aș mângâia și le-aș împărți din cer bucurii care nu se sting, care nu pier așa cum pier bucuriile de pe pământ odată cu trăirea lor, și care nu sunt decât năluci, și nu rămân.

O, pace vouă, măi fiilor! Vă găsesc în așteptarea Mea, în așteptarea Stăpânului vostru, că e sărbătoare de sfinți, și vin la masă cu voi însoțit de oștiri cerești. Vă vestesc că vin la voi curând, curând cu oștirile îngerești, măi fiilor, căci se apropie sărbătoarea lor bisericească, așezată de sfinți ca să fie ea petrecere cu cei credincioși Domnului pe pământ. Toată așezarea serbărilor sfinte, rânduite de sfinți pe pământ prin biserica sfinților ei, toate ar fi să fie petrecerea celor din cer cu cei de pe pământ adunați în sărbători sfinte, dar oamenii nu au ochi deschiși pentru oștirile cerești pe pământ cu ei, nu au nici măcar în sărbătorile cerului când ele vin prin așezarea lor de cei sfinți ai bisericii de la început când harul și darul erau mari prin lucrările lor peste pământ, căci erau mulți sfinți cu viața lor, și prin ei lucra Domnul cu oamenii pe pământ și se arăta la vedere lucrarea harului cel de sus prin sfinți.

Nimic nu am de adus la vedere pe pământ, decât slava cea cerească să petreacă ea cu oamenii, că nu e mângâiere pe pământ pe nicăieri, fiindcă mângâierea e numai cea din cer, iar altfel îi lipsește ea omului, și caută zadarnic el după ea și cade din ea căutând, cade în minciuna care se voiește a fi mângâiere pentru om.

O, e orfan de mângâiere omul, chiar dacă Eu când am plecat iarăși la Tatăl am lăsat cuvânt dulce și am spus la cei de atunci, pentru ei și pentru toți cei de după ei și am zis: *«Nu vă voi lăsa orfani; vă voi trimite pe Mângâietorul cu toate cele ale Mele ca să vă dea vouă»*.

Iată, fiilor, ar mai fi trei ani și se împlinesc șaizeci de ani de când duhul mângâierii, Mângâietorul Cel promis de Mine atunci petrece în mijlocul unui popor pe vatra neamului român. În tot acest timp această școală cerească venită cu Mine, Învățătorul omului, a purtat sub duhul ei școlari cu felul lor de a fi în tot felul. Unii au învățat bine și au ieșit învățatori pentru lucrul Meu și pentru bucuria Mea, pe care de șapte mii de ani o aștept de la om și peste om, iar alții din școala Mea au învățat cât au voit ei să învețe și să facă peste ei pe cele de la Mine, și, iarăși, alții au stat mai mult sau mai puțin timp și s-au dus iarăși spre lume și nu s-au folosit de școala Mea și s-au pierdut de sub acoperământul Meu și sunt acum fără acoperământ și umblă goi prin lume, iar ei nu știu și nu cred așa. Cei ce sunt la această școală au veșmântul ei, uniforma ei numai cât stau școlari lângă Mine și lângă duhul acestui izvor și pământ ales al Meu și îngrijit al Meu și au nume nou, numele cel nou al poporului Meu cel de la sfârșit de timp, Noul Ierusalim, și cu care Eu, Domnul, petrec și stau în mijlocul lui și pun la rază mereu viața și fapta și hrana minții, care-și are rumegarea ei în inima omului, așa cum mâncarea cea pentru trup își are sălaş în pânțelele omului, și iată, sunt două feluri de locuri unde se strâng cele două feluri de hrană și de strânsura cea din om. Una este cea din mintea și din inima omului, și care iese din gura lui spre afară și se strânge toată spre mântuirea sau spre osânda lui, precum este scris, iar cealaltă iese din pânțelele lui, și care intră prin gura lui în pânțele și iese apoi în hazna și se întoarce în pământ, de unde a fost luată.

O, fiilor, toate ale minții și ale inimii, și apoi ale limbii omului, toate se strâng în locul de unde vine înapoi la om rodul strânsurii, bun sau rău. O, învățați, fiilor, căci voi sunteți la școala Mea. Fiți ochi și urechi pentru mintea și pentru inima voastră apoi, și mai ales pentru limba cu care grațiți cu gura cuvintele minții și ale inimii voastre, căci toate se strâng și lucrează pentru om binele sau răul, după cum lucrătorii cerești ai cuvintelor oamenilor le strâng și le așează deosebit, după aluatul lor, la locul de unde vine înapoi la om rodul care iese din acestea. O, mulți au căzut loviți crunt de înseși cuvintele limbii lor, căci omul se grăbește, săracul, să-și dea drumul semetiei minții și a inimii lui și să se arate cu cele dinăuntru ale lui, care nu stau înăuntru dacă sunt, ci ies și-l arată pe om, și se duc apoi spre sortarea lor prin lucrarea îngerilor în cete-cete lucrători din cer între om și Dumnezeu, și nu este altfel cu cele ieșite din om între om și om, între oameni și oameni, și iată, de aceea vă spun Eu vouă mereu prin cei lucrători din partea Mea pentru voi că e bine să se lucreze numai bisericește cu toate cele ieșite din om fapte și cuvinte, ori spre curățirea trupului bisericii de cele ce sunt rele, ori spre zidirea trupului ei prin cele ce sunt bune de pus la acest zid, căci când cei ce au venit să învețe de la această școală nu știu cum să înțeleagă, ei trebuie atunci să înțeleagă mai întâi lucrarea facerii lor, la care ei au venit, și iată, e dureros, și va fi dureros pentru mulți din cei ce au venit și vin și nu stau să gândească și să învețe ce au mai mult de făcut și de învățat la școala aceasta a mântuirii omului care iubește școala mântuirii.

O, măi fiilor, să știe și să învețe toți cei care aud și iau de la voi cuvântul școlii facerii omului, să știe ei să nu-și facă vrăjmași mântuirii lor mintea lor și grăirea ei cu limba apoi, căci cuvintele gurii sunt ale minții omului și nu se pierd, ci se strâng toate, ori spre mântuirea lui, ori spre osândirea lui, după ce sunt cercetate de îngeri, și iată ce mult face duhul mărturisirii prin biserică a celor învățați de Dumnezeu, ca nu cumva vreo rădăcină veninoasă să facă lăstari și rod în ei spre paguba vieții lor. Omul trebuie să caute și să-i placă să ia de la altul pentru mintea lui, căci el este deprins cu părtinirea de sine, cu părerea de sine, și pentru care el rănește duhul din jurul lui, și trebuie apoi să dea socoteală. E bună strângerea și lucrarea bisericească pentru toate cele din om, că nimeni nu e sănătos și vindecat cu mintea, ci e mereu de curățat și de sortat și de

înviat Duhul Domnului în mintea omului, iar Duhul Domnului lucrează mereu astăzi, căci fiecare zi și stare a omului își au mereu astăzi firea lor, și răspunsul cel pentru ele apoi.

O, ne-am dat la învățat, am dat să punem pe masă învățătură ca să se găsească ea pe masă, dar Eu stau cu cetele de sfinți mucenici la masa cea de azi cu voi, căci este serbat între cei din cer mucenicul Dimitrie, cel neclătinat în credință și în fapta credinței, căci în el a strălucit Domnul, și a născut Domnul credință în El pentru mulți prin acest mărturisitor al Meu.

O, măi fiilor, numai cei ce nu au învățat deplin, numai aceia mor iar, dar cel ce a învățat pe deplin, acela rămâne neclătinat în Domnul, iar încercările credinței lui sunt numai spre biruința cea pentru cer, și așa a dovedit cu mărturisirea lui înaintea necredincioșilor acest mucenic. Eu, Domnul, îi fac intrarea: Bindecuvântat să fie cuvântul lui lângă cuvântul Meu, al Domnului său Iisus Hristos Învățătorul, Care-Și are sălaș și strălucire în toți cei sfinți ai Săi. Amin.

— *O, bindecuvântat și preamărit ai fost și ești și vei fi de toți sfinții Tăi, de cei neclătinați în credință și în duhul mărturisirii lor cea pentru Tine, Doamne, Mântuitorule Iisus și Învățătorule mare! O, nu e de la om, nu e de la dragostea de Tine a omului, ci e de la credința în Tine pusă de Tine în el când Tu vezi la el că poate să se dea Ție și că înțelege el școala Ta, venirea lui spre Tine, Doamne, ca să-i dai de la Tine și ca să Te aibă el apoi și ca să Te păstreze Stăpân al său, nemandându-se el de partea semeției, care ar căuta mereu să-l atace dinăuntrul lui când proba pentru aceasta vine la el ca să-i descopere aluatul și să știe el apoi cum stă viața lui înaintea Ta.*

O, cât de mult, cât de adânc trebuie să dea mintea lui de la el omul care vine la Tine să-i dai lui naștere din nou, iarăși naștere, Doamne, și nicidecum să-l naști din cele din el pe el, căci Tu nu pui în burduf vechi pe cele noi ale Tale când dai să-l naști din nou pe om. Numai cei ce se nasc așa, deplin, numai aceia pot da naștere din nou altora, care-L iau pe Domnul din acești înviați, căci nașterea din nou a omului este învierea lui, și trebuie să știe cel ce înviază că a fost mort, și trebuie să nu mai ia de la mort, ci să ia de la Tine, Doamne, căci Tu ești viu în vecii vecilor și lucrezi pentru toți cei ce vor să se desprindă de omul cel vechi și să se îmbrace în omul cel nou și în cămașa de botez, păstrată apoi în viața lui cea nouă. O, mulți sfinți au grăit în fel și chip despre nașterea de sus a omului, dar altceva este să se întâmple această minune fără prea multă vorbă, ci prin Duhul Tău, Doamne, și Care să treacă de la unul la altul prin lucrarea Lui, așa cum s-a petrecut în vremea mărturisirii mele cea prin dureri pentru Tine, de m-a văzut Nestor și a înviat în el Duhul Tău și a nădăjduit prin mine în Tine și a zis pentru biruirea celui vrăjmaș: «Dumnezeul lui Dimitrie, ajută-mi să-l dobor pe vrăjmașul creștinilor Tăi!», iar Tu, Doamne, Te-ai lăsat biruitor prin iscusința mâinii lui și prin darul credinței coborât peste el în clipa aceea, după iconomia Ta, și l-ai iubit pe el și l-ai luat cu mine în cer lângă Tine ca să nu apuce să se stingă în el râvna cea pentru Tine și lucrarea credinței lui, și minunat ai lucrat Tu atunci, o, Doamne minunat întru sfinții Tăi și plin de milă și de bunătate pentru mântuirea omului rătăcit de Dumnezeu pe pământ!

Toți fiii poporului Tău să-Ți dea putere în ei așa cum eu Ți-am dat, Doamne. Aceasta înseamnă să vină la Tine și să fie cu Tine cei ce vin spre Dumnezeu dinspre veacul și duhul lumii și să-Ți fie ei sălaș lucrător și strălucit Ție în ei, căci cum ar putea cineva mărturisi în alt fel pe Dumnezeu că este Stăpânul lui și că este el al lui Dumnezeu între oameni? O, cât de frumos îl mărturisești Tu al Tău pe poporul care-Ți primește azi cuvântul Tău cel venit la el pe nori și pe vânt și pe taină de îngeri purtători, Doamne! Tot așa să fie de frumoasă și mărturisirea lui cea pentru Tine, căci cum ar dovedi cineva că este al Tău dacă Tu nu Te-ai putea mărturisi prin el? Aluatul Duhului Sfânt să se reverse de pe limba lor și de pe fața lor și din purtarea lor, o, Doamne, căci Tu ești Dumnezeu lor. Să spună cei ce-i văd pe ei, să poată spune cu credință: O, Doamne, Dumnezeule al lor, ajută-ne pe noi să-l biruim pe satana din noi și din jurul nostru și să biruim veacul și duhul lumii, ca să fim ai Tăi cu totul apoi. Amin.

Trebuie credință neclintită în cuvântul Tău de ieri și de azi, Doamne, iar altfel nu se poate naște din nou omul prin acest cuvânt venit de sus ca să pună peste om nașterea cea de sus, învi-

erea dintre morți a omului pierdut în el și pedepsitor de Dumnezeu înăuntrul său. Nimic să nu clatine credința celui ce vine la Tine ca să fie viu. Eu aceasta îi îndemn pe cei ce cred în Tine cu dor, căci moartea credinței lor e mai grea pentru sufletul lor decât moartea trupului lor, căci vai celor ce cad din har după ce Tu le-ai dat lor din destul, căci ești mult dăruitor, o, Doamne, și voiești să vină toți la cunoașterea adevărului, și de aceea mila Ta e multă și ești mult iertător și dai să-l înviezi pe om, o, Doamne. Amin.

Acum noi, ceata de mucenici, privim lucrarea cuvântului Tău peste cei ce învață la școala Ta și mărturisim că dorul celor din cer este să petreacă ei pe pământ cu Tine și cu cei la care Tu poți să-Ți faci sălaș și să vii și să fii cu oamenii pe pământ, căci noi știm, o, Doamne, și purtăm dorul Tău. Amin.

— Slava Mea cu voi e mare foarte în cer și pe pământ, o, sfinți iubiți ai Mei, iar dorul nostru crește tot mai mare în cer între cele ce nu se văd, căci ne poartă dorul pe pământ spre petrecere cerească cu oamenii. Voiesc să-i învăț pe oameni să stea în așteptarea Stăpânului lor, și cu dor să stea, și să nu le mai fie dor de cele de pe pământ, ci de cele din cer. Așa voiesc să le poată iubirea, că Mi-e dor, Mi-e tare dor să petrec cu ei petrecere cerească pe pământ.

O, poporul Meu, stau cu tine la masă de cuvânt și pun pe masă acum putere și dragoste ca să iei și ca să pregătești tu acum zi de sărbătoare îngerească în grădinile Mele cu tine, că iată, Eu sun și adun la glasul gurii Mele pe cei ce vin la petrecerea cerului cu pământul, că Mi-e dor de petrecere cerească cu oamenii, o, fii ajutători Mie acum, la venirea Mea cu slava cuvântului Meu peste pământ și peste om. Prindeți, așadar, dragoste și putere, amândouă acestea înnoite acum, și pregătiți zi dulce și serbare îngerească și cerească aici, la izvor, că vin oștirile îngerești cu sărbătoarea lor, și vom ridica mâini rugătoare spre Tatăl pentru biruința Mea peste patria română, peste care apasă acum placul cel pământesc al celor ce vor s-o bage pe ea sub dorințele lor, sub setea lor de putere peste țara Mea de azi și neamul de pe ea. Vom sta cu rugă spre Tatăl împreună cu cei ce se strâng la sărbătoare, măi fiilor, iar Tatăl ne va deschide și ne va primi, și vom nădăjdui apoi în puterea Lui, care să biruiască pe cei ce se vor puternici și întâii peste neamul român.

Vom da apoi slavă sărbătorii îngerilor, iar slava îngerească va prinde lucrare simțitoare atunci peste toți cei adunați sub cetele îngerești pentru sărbătoarea lor.

Vom deschide larg, fiilor, și vom da intrare celor adormiți și-i vom pune la masă, dar scu-lați-vă dis-de-diminează în ziua aceea și primiți-i pe ei după datina cea pentru ei și pomeniți-i, fiilor, iar când vin oaspeții, voi să fiți pe sfârșite cu pomenirea, și apoi să dați slavă imnurilor pentru îngeri și glas duhului vostru pentru încununarea sărbătorii, și să vi se alătore cu duhul lor cei ce vin să aducă cerului sărbătoarea inimilor lor, sărbătoare îngerească, fiilor, și va fi frumos în cer și pe pământ la voi, iar dorul Meu de petrecere cerească se va alina atunci în voi și cu voi.

Aplecați-vă acum căpșoarele și inimioarele ca să vă pun pe creștet mâna Mea, cu care l-am zidit pe om, și să pun pe inimioarele voastre Duhul Meu, cu Care aduc înviere, căci sunt Cel în-viat, fiilor. Puterea crucii sfinte să vă fie vouă acoperământ și putere, fiilor. Iubirea Mea și a sfinților Mei să vă dea din ea vouă, să se dea vouă ea. Paza cea îngerească să nu slăbească de peste voi, și în toată vremea să stea peste voi, iar ziua sărbătorii îngerilor să vă aducă vouă har peste har, strălucire din strălucirea Mea, mers ca și al Meu între cer și pământ, ca să fiți voi mărturisorii cei de azi ai Mei înaintea celor din cer și a celor de pe pământ, iar această mărturisi-toare lucrare trebuie mereu învățată, mereu ținută de mână, iar mânuța voastră să stea gata, mereu gata, pentru ca să fiți purtați, o, fiilor. Amin, amin, amin.

La cumpăna dintre ziua aceasta și cea care urmează cu zorii ei, stă Dimitrie cel sfânt și mult cuvios, sfântul de pe vatra neamului român, cu trupul lui cel văzut în cetatea Bucureștiului, și voiește să-i dau și lui rând și cuvânt pentru sărbătoarea lui cea de mâine și să-Mi dea el rugăci-unea lui pentru neamul român, iar Eu, Domnul, îi dau intrare la masa Mea de cuvânt aici, acum. Amin.

— *De pe vatra română Îți cer cu rugă arsă de dor, Doamne Mântuitor, binecuvintează pământul român în vreme de durere acum și binecuvintează neamul de pe el și coboară ajutor pentru el, căci sunt zile de cumpănă, Doamne. O, binecuvintează și cercetează via aceasta și dă-i ei acum biruința după tot adevărul lucrurilor, căci plâng cu sfinții de la rana ei, și scoate-o pe ea de sub cleștele care o strânge cu mâna celor plini de ură mărturisită asupra celor buni cu inima pentru acest pământ și neam, și, dacă voiești, dă-i ei biruința cea după voia Ta acum, o, Doamne Dumnezeu al ei, al neamului român, la care Tu ai venit acum.*

— Iar Eu, Domnul, îți șterg lacrima și îți răspund: Voiesc. Amin.

26 octombrie/8 noiembrie 2012